

Theosofische kennis om de zinloosheid van de doodstraf aan te tonen

Welke argumenten zijn er tegen de doodstraf, vanuit een kennis van bewustzijnszijde van de mens bekeken?

De gebeurtenissen rondom Saddam Hussein roepen vele vraagtekens op.

In de artikelen hieronder worden de meest essentiële argumenten voorgelegd en verduidelijkt.

- 1. 'Theosofische argumenten tegen de doodstraf', door H.C. Vermeulen**
- 2. 'Theosophy and Capital Punishment', door W.Q. Judge**
- 3. Antwoord op een vraag over de gevolgen van doodstraffen, door W.Q. Judge (in Engels)**

H.C. Vermeulen

Theosofische argumenten tegen de doodstraf

Enkele jaren geleden hield Amnesty International een wereldwijde campagne voor onvoorwaardelijke afschaffing van de doodstraf, gebaseerd op een aantal uitgangspunten die voor iedereen goed te begrijpen en te onderschrijven zijn, zoals:

- de doodstraf is wreed en onmenselijk.
- de doodstraf is onherroepelijk.
- de doodstraf is onderdrukkend en discriminerend.
- de doodstraf heeft geen afschrikwekkende werking.
- de doodstraf wordt cultuurgebonden toegepast voor vaak relatief lichte misdrijven (fraude, smokkel, overspel etc.).

EEN CAMPAGNE als deze was zeker niet nieuw onder de zon, maar het is tekenend voor onze samenleving dat het nu nog steeds nodig is een dergelijke actie te voeren. Als we lezen dat van de 194 landen op deze wereld er 98 nog steeds de doodstraf in hun strafstelsel hebben en het grootste deel daarvan (68) deze ook daadwerkelijk uitvoert, is het begrijpelijk dat er weer een campagne werd gestart. De door Amnesty International gebruikte argumenten leggen vooral de nadruk op ethische ontoelaatbaarheid, in zijn algemeenheid, los van enigerlei religieuze voorschriften gebracht. Echter, termen als wreed, onherroepelijk, onmenselijk, discriminerend enz., appelleren wel aan het geweten en ethisch besef van de mens maar verklaren de zinloosheid van de doodstraf nog niet.

EN DAAR ligt de bijdrage die de Theosofie kan leveren in deze wereldwijde strijd om de menselijke mentaliteit op een hoger plan te brengen. Het Theosofisch Genootschap is al sinds 1875 bezig de basisgedachten aan te dragen die laten zien waarom onder andere de doodstraf afkeurenswaardig is. Net als Amnesty International vermijdt het opgelegde religieuze regels als 'Gij zult niet doden', maar onderbouwt het de ethische argumenten van Amnesty met kennis omtrent dood en sterven, omtrent goed en kwaad, omtrent de menselijke vrije wil, misdaad en straf, enz.: kennis die iemands gevoel dat de doodstraf niet kan, omzet in inzicht dat de doodstraf zinloos is, waardoor hij des te sterker komt te staan in zijn overtuiging.

DE THEOSOFIE bewijst dat met deze vorm van straf gestopt dient te worden, als er al sprake kan zijn van straf als oplossing voor problemen in de samenleving. Vanuit de theosofische principes zijn nog veel meer argumenten tegen de doodstraf aan te dragen. Uitgaande van het *'bewustzijns'uitgangspunt*, dat altijd *bewustzijn* de

grondslag en oorzaak is voor alle uiterlijk waarneembare zaken, komt elke handeling voort uit ons bewustzijn: uit ons denken. Als er dus ergens sprake is van gewelddaden tegen de mensheid, van handelingen die buiten de humane normen vallen zoals die in de ‘Verklaring van de Rechten van de Mens’ zijn vastgelegd, zou de dader bewust moeten worden gemaakt van zijn tekortkomingen in zijn denken en geholpen moeten worden om zich een andere denkwijze eigen te maken. Dat is de enige manier om misdaad in de wereld te voorkomen.

HET ‘BEWUSTZIJS’UITGANGSPUNT toont direct, dat het afbreken van iemands uiterlijke leven nooit zal leiden tot een verandering in iemands denken. We ontnemen iemand alleen de mogelijkheid om tijdens het leven waarin hij zijn misdaad beging en zich deze kan herinneren, zijn denken te veranderen. Het gevolg is, dat hij in volgende levens weer dezelfde handicap in zijn denken zal hebben. Bovendien wordt door deze vorm van straf een wrok opgebouwd die deze verkeerde mentaliteit eerder zal versterken dan verzwakken. En niet alleen in zijn volgende leven, maar ook nu al: vlak voor, tijdens, en na zijn terechtstelling. Want uit het ‘bewustzijs’uitgangspunt volgt, dat met de vernietiging van het lichaam het bewustzijn nog niet los is van het aardse bewustzijsgebied. Het kan zich alleen niet meer via dat eigen lichaam uiten. Misdadigers die vol wraakgevoelens hun executie ondergaan, zijn niet weg, ze zijn alleen niet meer zichtbaar. En ze zullen nog jarenlang uitingsmogelijkheden voor die wraakgevoelens zoeken. Als kanaal voor hun invloeden gebruiken zij de zwakkere broeders in onze samenleving, die niet in staat zijn hun denken voor die invloeden af te sluiten. Zodoende wordt er niets opgelost maar juist het tegengestelde bereikt.

DE DOODSTRAF is dus niet in staat de negatieve invloed en wraakzucht van de veroordeelden te verminderen, maar vergroot bovendien de wraakzucht en negatieve karaktertrekken van diegenen die zich aanmatigen de doodstraf op te kunnen leggen. En in wezen zijn wij dat allemaal, want het niet-protesteren tegen de doodstraf staat gelijk aan het ondersteunen ervan.

WERELDWIJD is er een roep om vrede en rust in de wereld. Iedereen heeft behoefte zich op een evenwichtige manier en in vrede te ontwikkelen. Zolang de roep naar dit soort straffen in de verschillende naties aanwezig is, zal de kans op vrede zeer klein zijn. Deze roep bewijst dat er in de mensen zelf een strijd woedt, dat er in hen wreedheid aanwezig is, een bereidheid is om in hun rechtssysteem vonnissen te voltrekken die van een zelfde soort zijn als het misdrijf waar iemand om veroordeeld wordt. Het is een onvermogen om de problemen die er zijn afdoende op te lossen.

DERHALVE is een samenleving waar de rechten van de mens definitief gerespecteerd worden, alleen te verwezenlijken

a: door bij onszelf een visie te ontwikkelen waarin zowel het plegen van misdaden als het vergelden van misdaden als een primitieve vorm van denken wordt gezien, waarvan elke mens zich met behulp van de theosofische kennis kan bevrijden.

b: door deze visie in de maatschappij uit te dragen, en daarbij de achtergronden van die visie duidelijk te maken. Daarmee wordt aan acties als die van Amnesty International een veel grotere steun gegeven dan nu het geval is.

Want vanuit de theosofische visie, waarin de noodzaak tot *veranderen van het bewustzijn* centraal staat, is het mogelijk dit probleem voor langere termijn en zelfs afdoende op te lossen.

Wanneer het gaat om de vraag of doodstraf ooit gerechtvaardigd is, maakt het principieel niet uit of het gaat om staatshoofden of gewone burgers. De verwijzing in dit artikel naar de moordenaar van president Garfield is een parallel met de actualiteit rondom Saddam Hussein.

W.Q. Judge

Theosophy and Capital Punishment

Echoes of the Oriënt I, blz. 465

From ignorance of the truth about man's real nature and faculties and their action and condition after bodily death, a number of evils flow. The effect of such want of knowledge is much wider than the concerns of one or several persons. Government and the administration of human justice under man-made laws will improve in proportion as there exists a greater amount of information on this all-important subject. When a wide and deep knowledge and belief in respect to the occult side of nature and of man shall have become the property of the people then may we expect a great change in the matter of capital punishment.

The killing of a human being by the authority of the state is morally wrong and also an injury to all the people; no criminal should be executed no matter what the offence. If the administration of the law is so faulty as to permit the release of the hardened criminal before the term of his sentence has expired, that has nothing to do with the question of killing him.

Under Christianity this killing is contrary to the law supposed to have emanated from the Supreme Lawgiver. The commandment is: "Thou shalt not kill!" No exception is made for states or governments; it does not even except the animal kingdom. Under this law therefore it is not right to kill a dog, to say nothing of human beings. But the commandment has always been and still is ignored. The Theology of man is always able to argue away any regulation whatever; and the Christian nations once rioted in executions. At one time for stealing a loaf of bread or a few nails a man might be hanged. This however, has been so altered that death at the hands of the law is imposed for murder only — omitting some unimportant exceptions.

We can safely divide the criminals who have been or will be killed under our laws into two classes: i.e., those persons who are hardened, vicious, murderous in nature; and those who are not so, but who, in a moment of passion, fear, or anger, have slain another. The last may be again divided into those who are sorry for what they did, and those who are not. But even those of the second class are not by intention enemies of Society, as are the others, they too before their execution may have their anger, resentment, desire for revenge and other feelings besides remorse, all aroused against Society which persecutes them and against those who directly take part in their trial and execution. The nature, passions, state of mind and bitterness of the criminal have, hence, to be taken into account in considering the question. For the condition which he is in when cut off from mundane life has much to do with the whole subject.

All the modes of execution are violent, whether by the knife, the sword, the bullet, by poison, rope, or electricity. And for the Theosophist the term *violent* as applied to death must mean more than it does to those who do not hold Theosophical views. For the latter, a violent death is distinguished from an easy natural one solely by the violence used against the victim. But for us such a death is the violent separation of the man from his body, and is a serious matter, of interest to the whole state. It creates in fact a paradox, for such persons are not dead; they remain with us

as unseen criminals, able to do harm to the living and to cause damage to the whole of Society.

What happens? All the onlooker sees is that the sudden cutting off is accomplished; but what of the reality? A natural death is like the falling of a leaf near the winter time. The time is fully ripe, all the powers of the leaf having separated; those acting no longer, its stem has but a slight hold on the branch and the slightest wind takes it away. So with us; we begin to separate our different inner powers and parts one from the other because their full term has ended, and when the final tremor comes the various inner component parts of the man fall away from each other and let the soul go free. But the poor criminal has not come to the natural end of his life. His astral body is not ready to separate from his physical body, nor is the vital, nervous energy ready to leave. The entire inner man is closely knit together, and he is the reality. I have said these parts are not ready to separate — they are in fact not able to separate because they are bound together by law and a force over which only great Nature has control.

When then the mere physical body is so treated that a sudden, premature separation from the real man is effected, he is merely dazed for a time, after which he wakes up in the atmosphere of the earth, fully a sentient living being save for the body. He sees the people, he sees and feels again the pursuit of him by the law. His passions are alive. He has become a raging fire, a mass of hate; the victim of his fellows and of his own crime. Few of us are able, even under favorable circumstances, to admit ourselves as wholly wrong and to say that punishment inflicted on us by man is right and just, and the criminal has only hate and desire for revenge.

If now we remember that his state of mind was made worse by his trial and execution, we can see that he has become a menace to the living. Even if he be not so bad and full of revenge as said, he is himself the repository of his own deeds; he carries with him into the astral realm surrounding us the pictures of his crimes, and these are ever living creatures, as it were. In any case he is dangerous. Floating as he does in the very realm in which our mind and senses operate, he is forever coming in contact with the mind and senses of the living. More people than we suspect are nervous and sensitive. If these sensitives are touched by this invisible criminal they have injected into them at once the pictures of his crime and punishment, the vibrations from his hate, malice and revenge. Like creates like, and thus these vibrations create their like. Many a person has been impelled by some unknown force to commit crime; and that force came from such an inhabitant of our sphere.

And even with those not called "sensitive" these floating criminals have an effect, arousing evil thoughts where any basis for such exist in those individuals. We cannot argue away the immense force of hate, revenge, fear, vanity, all combined. Take the case of Guiteau, who shot President Garfield. He went through many days of trial. His hate, anger and vanity were aroused to the highest pitch everyday and until the last, and he died full of curses for every one who had anything to do with his troubles. Can we be so foolish as to say that all the force he thus generated was at once dissipated? Of course it was not. In time it will be transformed into other forces, but during the long time before that takes place the living Guiteau will float through our mind and senses carrying with him and dragging over us the awful pictures drawn and frightful passions engendered.

The Theosophist who believes in the multiple nature of man and in the complexity of his inner nature, and knows that that is governed by law and not by mere chance or by the fancy of those who prate of the need for protecting society when they do not know the right way to do it, relying only on the punitive and

retaliatory Mosaic law — will oppose capital punishment. He sees it is unjust to the living, a danger to the state, and that it allows no chance whatever for any reformation of the criminal.

WILLIAM Q. JUDGE.

In het volgende artikel komen de woorden *Devachan* en *Kâma-Loka* voor. Wanneer een mens sterft, trekt het bewustzijn zich terug in de meer innerlijke gebieden. De eerste bewustzijnstoestand waarin de gestorvene komt is *Kâma-Loka*, het “gebied van de begeerten”. Daar laat hij de emotionele energieën los, die hij tijdens zijn leven opbouwde. Als hij al die neigingen en begeerten (*Kâma* in het Sanskrit) heeft losgelaten, treedt de innerlijke mens de veel spirituelere toestand van *Devachan* binnen: een soort droomtoestand waarin hij zijn onvervulde idealen en hogere aspiraties uitwerkt.

Wat we tijdens deze stervensfasen ervaren en hoe sterk die ervaringen zijn, hangt dus helemaal van onszelf af: welke gedachten en verlangens wij tijdens ons vorige leven hebben gekoesterd.

W.Q. Judge

Question 191 (over gevolgen van vroegtijdige dood)

[Echoes of the Orient II, blz. 288]

QUESTION 191

If the victims of accidental death, like suicides, do not enter Devachan till the time when they would have died naturally, they must remain in the earth-sphere as a whole and with all their faculties. Why, then, should they not be able to communicate with the living, whether through mediums or otherwise? Is not their case an exception to the usual law?

W. Q. J. – As I understand our philosophy, victims of accidental death and suicides do remain out of Devachan until the time they would have died naturally shall have come. Kâma-Loka, where these and all others go, has its grades in the same way as human living states. The first statements of these doctrines were naturally general, but elaborations have also appeared in which specific points have been dealt with. Not all suicides are alike. Certainly a thoroughly insane person who kills himself is not like one who, while sane and cowardly, does the deed, nor is this last the same as he who from a foolish philosophy or the want of it cuts off his life. They all differ one from another, and hence their stay in Kâma-Loka will vary. But in those general cases where the person stays in Kâma-Loka, the personality, consisting of astral body with the passions and desires, can and does communicate with the living, whether a medium or not. This is exactly the danger of mediumship, of suicide, and of legal murder or execution of criminals. The last is a very great danger — one of the unseen but powerful curses of the times. An executed criminal's death is the same as that of one who is accidentally killed in effect, only that it is deliberately done, and in most cases the elements of hate, revenge, and anger in the criminal are added. His fierce and angry personality — compound of astral body and Kâma — is thrust suddenly out of life; his higher principles wait in upper Kâma-Loka in a benumbed or torpid state;

but his personal life flits about the abodes of men, attempting to get revenge or to do other wicked things, and every day injects into the sensitive human natures it meets all its mass of vile and unappeasable thoughts. It thus creates picture after picture of murder and hate. Mediums are not the only ones affected by these astral personages; indeed, they are often too closely associated with other sorts of shells, and the personality of the criminal has definite attractions towards other persons. Is it any wonder, then, that the Theosophist who has worked out our doctrines of man's nature to their proper conclusions should deplore the custom of executing criminals? He knows that one legal execution may and nearly always does lead to many another sudden murder or suicide. And as the astral personalities of suicides and executed criminals are in closer touch with us than any other sort of spook, it follows that they also are more likely to come first to any Spiritualistic séance.
